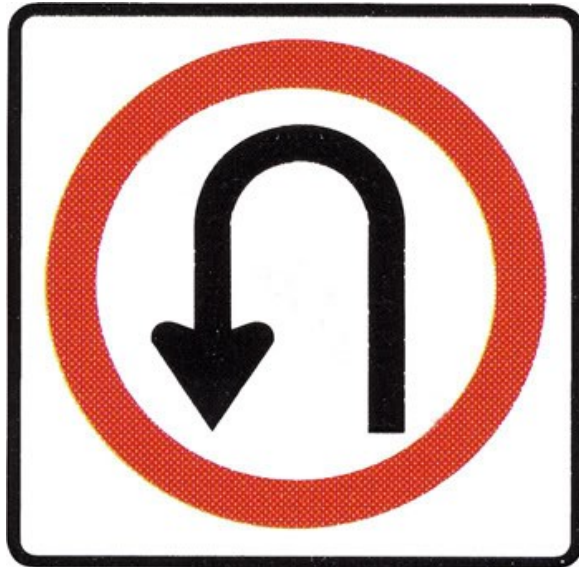

11. sunnuntai helluntaista 12.8.2012 – Etsikkoaikoja
Liturgia & saarna: Panu Partanen
Musiikki: Suvi Sievänen
Suntio: Seppo Soininen

Matt. 11:20-24

Jeesus alkoi soimata niitä kaupunkeja, joissa hän oli useimmat voimatekonsa tehnyt, siitä etteivät ne olleet tehneet parannusta:

»Voi sinua, Korasin! Voi sinua, Betsaida! Jos teidän kaduillanne tehdyt voimateot olisi tehty Tyroksessa tai Sidonissa, niiden asukkaat olisivat jo aikoja sitten verhoutuneet säkkiin ja tuhkaan ja kääntyneet. Minä sanon teille: Tyros ja Sidon pääsevät tuomiopäivänä vähemmällä kuin te.

Entä sinä, Kapernaum, korotetaanko sinut muka taivaaseen? Alas sinut syöstään, alas tuonelaan saakka! Jos sinun kaduillasi tehdyt voimateot olisi tehty Sodomassa, se olisi pystyssä vielä tänäkin päivänä. Minä sanon: Sodoman maa pääsee tuomiopäivänä vähemmällä kuin sinä.»

”Voi sinua, Toivakka! Jos teidän kaduillanne tehdyt voimateot olisi tehty Laukaassa tai Leivonmäellä, niiden asukkaat olisivat jo aikoja sitten verhoutuneet säkkiin, tuhkaan ja kääntyneet. Minä sanon teille: ne pääsevät tuomiopäivänä vähemmällä kuin te.”

Tuntuisiko mukavalta kuulla toivakkalaisena tällaisia väitteitä? Ei varmastikaan. Ilkeän kuuloista puhetta! Minussa tämmöiset väitteet ainakin herättäisivät aggressiivisia tunteita: vihaa ja suuttumusta. Väite toisten paremmuudesta – oli sitten kyse kaupungista tai ihmisistä – päästää tunteet valloilleen. Haasteeseen on vastattava vähintään nyrkkiä heristämällä.

Tätä taustaa vasten täytyy suuresti ihmetellä Jeesuksen puheita. Hän ”paineli” sanoillaan juuri niitä herkkiä nappeja ihmisyydessä, jotka saavat tunteet pintaan. Hän vertasi kaupunkeja keskenään, asettaen toiset paremmiksi kuin toiset. Toiset saivat tuomiopäivänä rankemman tuomion kuin toiset. Epäilemättä soimattujen kaupunkien edustajia oli paikalla enemmän opetusta kuulemassa. Kaivoiko Jeesus tahallaan verta nenästään?

Vertailu keski-suomalaisten paikkakuntien välillä ei anna oikeaa kuvaa evankeliumin provosivasta luonteesta. Ehkä pientä kinasteluhenkeä näiden paikkakuntien kesken esiintyy, mutta sekin lähinnä huumorimielessä. Erot Suomessa ja Keski-Suomessa ovat loppujen lopuksi melko pieniä. Toisin on nykyisessä Lähi-idässä. Maa-alueet ovat pieniä, mutta aatteelliset ja etniset erot voivat olla suuria. Tämän vastakkainasettelun varaan Jeesuksenkin profeetalliset sanat rakentuvat.

Juutalaisille Tyros ja Sidon näyttäytyivät pakanakaupunkeina, joissa ei tunnettu elävää Jumalaa. Siellä rehottivat heidän mielestään vääräys, epäjumalanpalvonta ja keinottelu. Kaupungit olivat mahtavia, mutta eivät ylpeydessään antaneet tosi Jumalalle kunniaa. Juutalaisille nämä kaupungit olivat pahennus – niistä varoitettiin jo Vanhassa testamentissa. Sama päti aikoja sitten tuhottuun kaupunkiin, Sodomaan, jonka Herra tuhosi sen syntien tähden (1. Ms. 18-19). Tämä kaupunki oli naapurinsa Gomorran kanssa varoittava esimerkki jumalattomuudesta ja sen seurauksista. 2. Pietarin kirjeessä muistutetaan tästä tragediasta myös kristittyjä: *”Jumala tuomitsi Sodoman ja Gomorran kaupungit polttamalla ne poroksi ja antaen näin varoittavan esimerkin vastaisten aikojen jumalattomille”* (2:6).

Tausta päivän evankeliumille alkaa pikkuhiljaa hahmottua. Jeesuksen sanat tuntuvat entistäkin ankarammilta ja satuttavimmilta. Kukapa haluaisi verrattavan omaa kotikaupunkiaan jumalattomiin, tuhotuomion saaneisiin kaupunkeihin kuten Sodomaan! Hurskaille juutalaisille tämä oli sievätöntä puhetta. Heillä oli laki, profeetat ja oikea usko. Muilta kansoilta ja syntisiltä kaupungeilta heidän ei tarvinnut ottaa esimerkkiä. Nyt heitä kuitenkin ojensi yksi heidän omistaan, naapurinpoika Jeesus nasaretilainen: *”Kuvitella, että tämä oppimaton puuseppä opettaa meitä, hävytöntä!”*, he taatusti sanoivat toisilleen.

Tärkein kysymys on: Miksi Jeesus soimasi Galilean kaupunkeja? Yksi vastaus löytynee viime pyhän evankeliumista, jossa sanottiin: *"Jolle on paljon annettu, siltä paljon vaaditaan, ja jolle on paljon uskottu, se pannaan paljosta vastaamaan"* (Lk 12:48).

Galilean kaupungeille oli paljon annettu, koska Jeesus oli tehnyt siellä lukuisia ihmetekoja. Näin heiltä oli myös lupa vaatia enemmän kuin Tyrokselta tai Sidonilta, jossa Jeesus ei toiminut. Jeesuksen ihmeet olivat tarkoitettu sitä varten, että niissä tulisi julki Jumalan hyvät teot (Joh 9:3). Niiden tarkoitus oli herättää uskoa ja johtaa parannuksen tielle – eivät ne olleet yksin jumalallisia voimainnäytöksiä. Näihin tunnustekoihin Jeesus panosti kiertäessään Galileaa ristiin rastiin. Kapernaumissa paransi halvaantuneen (Mk 2:1-12) ja herätti tytön kuolleista (Mk 5:35-43). Betsaidassa hän paransi sokean (Mk 8:22-26) ja ruokki viisituhatta miestä (Lk 9:10-17). Nämäkin ihmeteot olivat todisteina näitä kaupunkeja vastaan. Niiden asukkailla ei ollut yksinkertaisesti mitään syytä olla uskomatta Jeesukseen, Jumalan Poikaan. Riittävät aihiot uskon vastaanottamiselle oli annettu. Silti ainoastaan osa uskoi, useat eivät. Valitettavan monen kohdalla toteutuvat Jeesuksen sanat, jotka yhä ovat kipeän totta: *"Sillä paatunut on tämän kansan sydän, vain vaivoin he kuulevat korvillaan ja silmänsä he ovat ummistaneet, jotta he eivät silmillään näkisi, eivät korvillaan kuulisi eivätkä sydämellään ymmärtäisi, jotta he eivät kääntyisi enkä minä parantaisi heitä"* (Mt 13:15).

Jeesus ei ollut tuomionsaarnaaja siksi, että tuomiota julistettaisiin. Tämä erottaa hänet meistä. Hänen tuomionsanansakin rakentuivat ensisijaisesti rakkaudelle. Jeesus sanoo: *"Ei Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan sitä tuomitsemaan, vaan pelastamaan sen"* (Joh 3:17). Kivuliaat sanat galilealaisille oli tarkoitettu sydämen pistoiksi, jotka ajaisivat heidät Jumalan luo. Niiden tehtävä ei ollut suinkaan ajaa heidät pois pelastuksen tieltä. Jeesus rakasti syvästi omiaan. Hän rakasti heitä, vaikka olikin pettynyt heidän asenteeseensa. Jeesus sai puheistaan vihamiehiä, mutta varmasti moni myös kääntyi niiden ansiosta. Yksikin kotiin palannut olisi ollut Vapahtajalle kaiken vaivan arvoinen: *"Yhtä lailla, sen sanon teille, iloitsevat Jumalan enkelit yhdestäkin syntisestä, joka tekee parannuksen"* (Lk 15:10).

Jeesus opettaa meille sen, ettei liialliseen itsetyytyväisyyteen kannata uskonasioissa vaipua. Kukaan ei ole toista parempi Herran edessä, 'sillä kaikki ovat tehneet syntiä ja ovat vailla Jumalan kirkkautta' (Room 3:23). Jumalan ihmetekojen edessä ei kannata paaduttaa sydäntään, ummistaa silmiään tai korviaan. Toisellekin tapahtuvat hyvät asiat voivat johdattaa meidät Jumalan luokse. Eivät suinkaan kaikki galilealaiset saaneet koskea Jeesuksen parantavia käsiä ja takinlievettä, mutta silti monet uskoivat, vaikkei ihme osunut heidän kohdalleen. Samaan uskoon ja kunnioitukseen kutsutaan meitäkin. Mutta näemmekö Herran ihmeet, ne pienetkin? Miten paljon tavallisessa arjessa olisikaan kiitettävää? Eikö suurin ihme ole se, että syntinen uskoo? Onneksi uskon ja Pyhän Hengen avulla Jumalan hyvyyden näkeminen on mahdollista: *"Autuaat ovat teidän silmänne, koska ne näkevät, ja korvanne, koska ne kuulevat"* (Mt. 13:16).

Meitä kutsutaan jatkuvaan kääntymykseen. Luterilaisissa tunnustuskirjoissa sanotaan: *"Kristittyjen oikea parannus jatkuu kuolemaan saakka, sillä se taistelee lihassa jäljellä olevaa syntiä vastaan koko elämän ajan."* Kristityn taistelu jatkuu siis koko elämän ajan. Perisynti erottaa meitä Jumalasta. Joskus se vie meidät hyvinkin kauaksi hänestä. Helposti voi alkaa tuntua siltä, että sitä ollaan jo isännän kutsuhuudon kantamattomissa. Onneksi Herra antaa etsikkoajoja, jolloin hänen äänensä kuuluu taas paremmin. Silloin teemme kuin tiheään metsään eksyneet lampaat: kun isännän ääni kuuluu, käännyimme siihen suuntaan ja palaamme hänen luokseen. Tätä on kääntyminen ja parannus – palaamista kotiin, palaamista Jumalan luo. Näin sanoo Herra Sebaot: *"Kääntykää minun tyköni"* (Sak. 1:3) Joskus kääntyminen vaatii pistoksen sydämeen tai peräti täydellisen U-käännöksen. Usein selviää vähemmälläkin. Ja jos omat jalat eivät kannaa, niin heikkokin vastaus riittää. Paimen löytää aina paimennettavansa, hän kantaa ja pelastaa. Herra sanoo: *"Niin minä olen tehnyt ja niin yhä teen, minä nostan ja kannan ja pelastan"* (Jes. 46:4).